

JAUNAIS CEĻS

AGROFIRMAS «KRASNIJ OKTJABRĀJ» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORGĀNS

VELTĪTS JUBILEJAI

KOMUNISTISKĀ
SESTDIENAS TALKA
PAR GODU LIELĀ
OKTOBRĀ 70.GADADIENAI

12. septembris mūsu Dzimtenes galvaspilsētā Maskavā bija sevišķas rosmes diena — pēc pirmindas uzņēmumu iniciatīvas bija sarīkota Komunistiskā sestdienas talka, veltīta Lielās Oktobra sociālistiskās revolūcijas 70. gadadienai. Revolūcijas uzvara ir ne tikai mūsu sociālistiskās valsts dzimšanas diena, jauns pavērsiens visas pasaules strādnieku kustības vēsturē, bet tā iet caur katru no mums sirdi. Cieši ieaudusies katrā no mums dzīvē. Un visdārgākajam notikumam mēs veltām vislabākos darbus.

Talkas diena Maskavā noritēja augstā pacilātībā, tai bija raksturīgs pašizstrādātais darbs un tā īpatnējā atmosfēra, kas ievērojama mūsu dienā — ekonomiskās atjaunošanās, demokratizācijas, atklātības, paatrinājuma apstākļiem.

Sekojošā šim cildenajam paraugam, tādas talkas rīko arī citās pilsētās, laukos. Augstais apzinīgums un patriotisma vilnis nonāk visās malās.

Mūsu republikā viens no pirmajiem maskaviešu ierosmi atbalstīja Rīgas zeķu fabrikas «Aurora» kolektīvs. Izveidots republikāniskais talkas sarīkošanas štābs, ko vada Latvijas PSR Ministru Padomes priekšsēdētāja vietnieks O. Misurkins. Tādi štābi ir arī citās pilsētās un rajonos, darba kolektīvos. Veikts liels sagatavošanās darbs, lai šīs talkas dienā strādātu transports, pirmskolas bērnu iestādes, bez šaubām, arī pakalpojumu sfēras uzņēmumi. Galvenais ir uz vietām radīt tādas apstākļus, kas cilvēkus mudinātu strādāt ar pilnu atrisītību, sekmētu viņu darbu un augstu rezultātu sasniegšanu. Vārdu sakot, jāpanāk, lai cilvēkiem, pildot savus pienākumus, nebūtu jāsakaras ar neērtībām.

Talka norit sabiedrības demokratizācijas un plašas patstāvības apstākļos, kolektīvi paši izlems, kur un kā izlietot nopelnītos līdzekļus. Tos novirza dažādi: vieni ieskaita piecgaides fondā, citi — dažādos sabiedriskajos fondos, bet vēl citi — arī sociālās sfēras attīstīšanā. Izslēgta jebkāda «pateikšana priekšā», spiediena mēģinājumi, lai pārskats izskatītos labāk.

Komunistiskajai talkai gatavojas arī agrofirmas kolektīvi. Veikti pasākumi, lai tā būtu raksturīga ar spriegu darbu, radot nepieciešamās rezerves, materiālu krājumus un tamlīdzīgi. Kolektīviem precīzi jāņem vērā visas tā devētās šaurās vietas: jābalstās uz citu palīdzību un savstarpēji līdzsvaro darbu.

Sniegta nozīmīga palīdzība

Sarežģītos klimatiskajos apstākļos jāstrādā zemes kopējiem.

Mūsu republikas laiksaimniecība ir spiesta pastāvīgi pieskaņoties dabas kaprīzēm, citiem vārdiem — ļoti precīzi ievērot agrotehniskos terminus visos darbos, tos veikt noteiktā laikā un strausjos tempos.

Tas ir — efektīvi izmantot katru laba laika minūti. Bet ja tas tiek nokavēts, ja darbs ievilcies — neglābjami rodas lieli zudumi,

tie pieaug no dienas dienā. Bet lauku ļaudis vieni paši nereti, lai kā vēlētos, nespēj tik galā darbu sastrēguma brīžos. Un tad ļoti augstu tiek vērtēta palīdzība, kas nāk no malas.

Siera rūpnīcas kolektīvs agrāk strādāja citās rajona saimniecībās, visur izpelnījās labas atsauksmes par darbu. Tagad strādnieki iet talkā savai firmas saimniecībai, viņu solis kolhoza laukos ir raīts. Nozīmīgs darbs ieguldīts pava-

sarī, kad uzņēmuma kolektīvs piedalījās akmeņu novākšanā un citos darbos. Arī tagad rudenī, kad saimniecībā ir iestājies pats atbildīgākais darba cēliens — ražas novākšana — siera rūpnīcas ļaudis atkal bija kopā ar kolhozniekiem: piedalījās lina plūksnā, kūlīšu siešanā. Veiksmīgi izpildīja un pārsniedza savus uzdevumus.

Attēlā: grupa darbinieku lina laukā.

Par darbu ziemā domāt šodien

Katra paviršība tiek bargi sodīta, sevišķi tā, kuru pārbauda ziema. Ne jau velti to dēvē par bargu eksaminētāju. Un pagājušā gada ziemas notikumi parādīja, ka sals nav brālis un ar to jokoties nevar. Labi, ka nekas pārlietu briesmīgs nenotika, bet tas jāuzskata par laimīgu sagādīšanos, ka vienā otrā reizē kādā fermā vai darba vietā varēja tikt cauri ar nepatīkamām vien. Daba ir brīdīnājus, ka mūsu klimatiskajos apstākļos var uzņakt neparedzēti un negaidīti liels sals, un tad jau būs par vēlu.

Tomēr pieredze liecina, ka rudenī, kad pats laiks jau atgādina, ka jāgatavojas ziemošanai, vēl uz nez ko ceram un lopu mītnu, darbinieku, ceļu un citu darba vietu iezīmošanu atliekam uz vēlāku laiku. Tiesa, rudenī allaž, sevišķi saimniecībā, rudenī atliktu likām, lai glābtu ražu. Graudaugi, kartupeļi, sakņaugi ... vēl nepaspēji tikt no lauka pļom, kad jau sākušas lidot «baltais mušas».

Beļ laiks ir jāatrod, lai salabotu un iezīmotu logus un durvis, parūpētos par to, lai rupji lopa-rība būtu tuvāk pie rokas, lai tā tiktu nodrošināta pret pieputināšanu un sasālšanu, tāpat arī pakaiši. Ziemai ir sava specifika, bet no tā nedrīkst ciest darbs ne fermā, ne graudu noliktavā un darbnīcā. Var jau teikt, ka celtniekiem doti uzdevumi, un gaidīt, ka tie tos izpildīs godam. Bet pērn rudenī viņi tāpat strādāja fermās, laboja grīdas un aizgaldus, padarīja siltumnecaurlaidīgus logus un durvis, bet sals atrada, kā ielavīties daudzās lopu novietnēs, un tad sākās tracis: kur nu ko ņemt, lai aizbāztu caurumu logā! Bet celtnieku vairs nebija klāt, visu nācās darīt pašiem lopkopējiem. Tad jau labāk to paveikt tagad — laikā, jo nesasteigts darbs ir labāks, uz ilgāku laiku. Protams, arī celtnieki taču zina savu remontdarbu apjomu — kāpēc tos nevar veikt savlaicīgi, kamēr lopi ganībās?

Par neērtībām un aukstumu darba vietās sūdzas strādnieces spaļu presēšanas ceļā lina fabrikā un ar dažādiem domā par ziemu. Tāpat arī citos firmas rūpnīcās uzņēmumos vēl netrūkst vietu, kas nav drošas pret sala ielaušanos. Mums ir pietiekami iespēju, lai netraucējot citu darbu norisei, nemazinot spriegumu nevienā no ražošanas iecirkņiem un objektiem, pamatīgi sagatavotos darbam ziemas apstākļos.

Labakajos agrotehniskajos terminos

Šī laikā un kvalitatīvi kolhoza «Krasnij Oktjabrj» veikta ziemāju sēja. Visi lauki teicami sagatavoti graudu uzņemšanai, saņēmuši krietnu aizdaru kompostu un minerālmēslu veidā. Saimniecībā jau divus gadu desmitus sekmīgi darbojas zinātniski pamatota zemkopības sistēma, sakarā ar to katrā hektārā tiek iestrādāts līdz 20 tonnām organikas, minerālmēsli saskaņā ar kartogramām, ievērota augu secība: ziemājus sēj papuvēs, vai pēc ilggadīgajiem zālājiem. Šogad daļā platību veikts melioratīvo sistēmu kapitālais remonts.

Tur, kur, šķiet, vēl pavisam nesen bija sējēji, kur brauca graudu iepildes mašīnu šoferi, tagad jau zaļo sprigans zelmēnis. Sevišķi skaisti ir tie lauki, kur sēklas ieguldītas augsta pēdējās dienās un ko pārstaigāja siltie lietī.

ŠOFERU KORPUSS — PRIEKŠPULKĀ

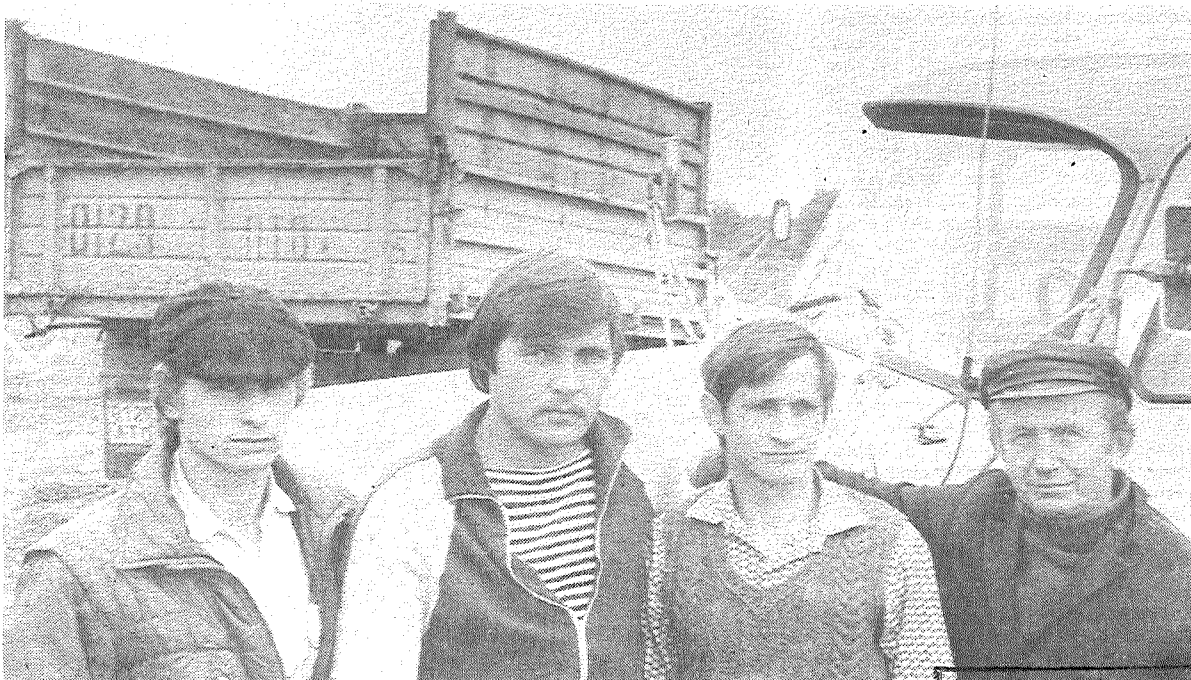
Kravas automašīnu vadītājiem daudz darba augu gadu. Automašīnas vērtību nosaka tas, cik kilometrus tā noskrējusi. Jo vairāk — tā tad, bijusi jo labāka, labāk sagatavota. Šofera darbs tiek vērtēts tonnkilometros. Ja pie stūres sēd prasmīgs un izveicīgs vadītājs, tad tiek pārveidots daudz tonnu arī tad, ja maršruta garums nepārsniedz dažus kilometrus — lauks un glabātava. Sevišķi spriega bija un ir šī gada ražas novākšana. Kolhoza šoferi un citi, arī traktoristi, kuri norīkoti kravu pārvadāšanā, ir savu uzdevumu augstumos, vienmēr turas ražas vācēju pirmajās līnijās.

Attēlā: šoferi Viktors Kapustenoks, Pāvils Isajevs, Jākovs Sorokins, kuri strādā ar pašizkrāvējiem GAZ-53, traktorists Pāvils Pastars.

Attēlā: plaši ziemas kviešu lauki nākamgad viņšos Lielajos Rumpos, kur strādāja traktorists

Bronislavs Sondors, minerālmēslu pievedējs Jāzeps Pauniņš un sējmašīnas apkalpotāja Anna Dronga.

Padomju pases svētkos

Svinīgi un satraukti viņi ienāk zālē, kur jau sapulcējušies ciema izpildkomitejas darbinieki, draugi, ģimeņu pārstāvji. Viņiem — goda vieta un visa uzmanība. Šodien viņi saņem savu lielo personas dokumentu, kurš apliecina augsto piederību padomju pilsonībai — pasi, ar kuru jānodzīvo visu mūžu. Viņiem par godu skan mūzika, pionieri deklamē dzejoļus, viņiem veltītas arī

Vladimira Majakovska vārsmas par padomju pasi. Un kopā ar šo dokumentu viņi saņem ziedus. Sešpadsmit jaunie riebnieši tiek svinīgi uzņemti padomju pilsoņu saimē, viņu pārstāves nolasa zvērestu, kurā izskan apliecinājums nekad neaptraipīt šo vissvarīgāko dokumentu. Tos saņem deviņi un desmito klašu Riebiņu un Preiļu 1 vidusskolas audzēkņi. Daudzi no viņiem jau pratuši sevi parādīt

ne tikai mācībās, bet arī darbā. Piemēram, Viktors Tolstopjatovs kopā ar citiem dūšīgi strādājis kaltē, Aleksandrs Turubanovs — celtniecības brigādē un citi. Sīrsnīgus vēlējumus no ciema izpildkomitejas priekšsēdētājas Ainas Tumašovas un agrofīrmas partijas komitejas sekretāres Zojas Agafonovas saņēma arī Vija Vanaga-Grigale, Irāda Slava, Ivans Daņilovs un citi.

ARODBIEDRĪBU DZĪVE: PĀRSKATI UN VĒLĒŠANAS

Ar nesamierinātības zīmi

Viena no svarīgākajām ražotnēm agrofīrmā ir lina fabrika. Gan tadē, ka šis uzņēmums agrākajos gados ir strādājis ar lieliem zaudējumiem untagad jālabo stāvoklis, gan arī tālab, ka te nonāk daudzās saimniecībās izaudzētie lini, ir vajadzīga nopietna pārkārtošanās uz darbu pa jaunam, uz efektīvāku un valstiski izdevīgāku ražošanas attīstību. Svarīgi ir panākt, lai strādnieki justos par sava uzņēmuma patiesiem saimniekiem, kurus interesētu ne vien tas, cik nopelnīs, bet arī tas, kā darbu padarīt ražīgāku, kā sekmīgāk un kvalitatīvāk izpildīt uzdevumus.

Lina fabrikas kolektīvs jūt laiku garu, saprot dzīves izvirzītos uzdevumus, taču atklātības, demokrātiskās, paātrinājuma principi te vēl nav devuši pietiekami spēcīgus asņus. Kārtējā arodkomitejas pārskata un vēlēšanu sapulcē, kas notika šajā kolektīvā, gribējās dzirdēt skaidru un noteiktu strādnieku doto raksturojumu stāvoklim, apzinātu un principiālu nākotnes ieceru vērtējumu. Jaunās strāvas bija jūtamas, tomēr vēl kā pārāk klusas un nedrošas vēja pūsmas. Tātad, kolektīvs vēl pa īstam nav atrasties, nav īsti izjutis savu pieaugušo lomu.

Arod biedrības biedru sanāksmes ir vismasveidīgākā tribīne, no kuras izteikt savas domas, dzīves vērtējumu, arod biedrība ir autoritatīvākā sabiedriskā organizācija, ar kuru gribot vai negribot ir jārēķinās administrācijai. Tautas balss ir tas dzīves pulss, pēc kura katram jāpārbauda sava sirds darbība.

Fabrikas arodorganizācijā vairāk par pusotra simta biedru, ļoti daudzi no viņiem, kā pārskata ziņojumā minēja komitejas priekšsēdētāja Nadežda Filimonova, ir teicami darba darītāji, sabiedriski aktīvi darbinieki. Un tādēļ vēl jo vairāk jānozēlo, ka starp viņiem, tas ir, viņu paciesti, omulīgi līdzās var dzīvot darba disciplīnas grāvēji, ka izveidota atturības veicināšanas biedrība, tomēr tai vēl nav noteicošās lomas — dzeršanas draugu netrūkst, netrūkst arī darba kavējumu. Zīmīgi, ka ar alkoholu labprātīgi indējas un darbu kavē vieni un tie paši daži cilvēki, bet ne kolektīvs, ne biedrība nespēj izdomāt, kā ar viņiem tikt galā.

Vai šī pasivitāte, citiem vārdiem, nevēlēšanās būt par uzņēmuma saimniekiem nav par iemeslu arī tam, ka garas ir runas par trūkumiem darbā, par nekārtībām un nepilnībām cehos, bet strādnieki nevar sadūšoties un vārda tiešā nozīmē piespiest administrāciju un citus atbildīgos darbiniekus veikt to, kas tiem jādara. Pārskata ziņojumā tika minēts, ka arodkomiteja divdesmit reizes noturējusi savas sēdes, sadalījusi ceļazīmes, spriedusi citus jautājumus, bet par darbu un sadzīves apstākļu uzlabošanu tur netika minēts ne pusplēsts vārds. Un nu sapulcē izteikti pārmetumi, ka pagājuši mēneši, kopš tam vai citam pasākumam vajadzēja būt veiktam, bet nekas nav darīts un viss par vecam. Joprojām nedarbojas ventilācija, strādnieki elpo putekļus un maiņas beigās ir tikpat melni kā fajos senajos laikos kad linus mīstīja un kulstīja piekvēpušajās rijās. Kanalizācija aizdambējusies, pag-

rabelpās sakrājas nefrāis ūdens — to ar spaiņiem jānes ārā. Tāpat nav kur apžāvēt virsdrēbes pēc darba lietū. Tāpat...

Tie no strādniekiem, kuri runāja sapulcē, nosauca veselu virkni paviršību un trūkumu, kas pēc būtības ir viegli izlabojami un novēršami, bet par ko neinteresējas ne uzņēmuma vadība, speciālisti, ne maiņu meistari. Un šie trūkumi ir un paliek līdzdarbojošos faktoru lomā, sagandē kolektīva noskaņojumu, rada nevajadzīgas papildus grūtības.

Ģaļavojoties jaunajai sezonai, lina produkcijas pieņemšanai un pārstrādei, izdarīts liels darbs: uzstādīta jaunāka iekārta, nomainīti mezglu tehnoloģiskajās līnijās. Bet ko tas līdz, ja mīstīšanas un kulstīšanas līnijā nonāk nepilnīgi izzuvuši stiebrīpi, ja šķiedra uzstājas uz rotējošām daļām un paiet ilgs laiks, kamēr atkal var atsākt darbu. Nav režģu, ar ko nosēgt mērcēšanas tvertnes. Un tā tālāk.

Strādnieki kritizēja inženiertehniskā dienesta neizdarību: piemēram, kopš jūnija remontē apsildes katlu, tas skaitās pieņemts un derīgs darbam, taču tvaiku neražo. Atklāts jauns cehs: tvaiku presēšanas, bet par strādājošo darba apstākļiem nav padomāts — te ir nemājīgi, auksti, sievietēm ar rokām jāpārcilā smagās ķīpas. Savu tiesu kritikas saņēma arī laboratorijas darbinieces, kuras neregulāri pārbauda stiebrīņu kvalitāti pēc mērcēšanas, lai attiecīgi varētu noregulēt mīstīšanas un kulstīšanas līnijas darba režīmus. Lini no saimniecībām šogad ienāk labāki, salīdzinot ar iepriekšējo gadu, tomēr šķiedra tiem ir novājināta, to vēl vairāk pastiprina mērcēšana, bet līnija strādā ar pilniem apgrīzieniem. Tātad, ražo brāķi.

Nav vajadzības nosaukt visus darba sliktās organizācijas piemērus, kas šodien atklājas sapulcē, pakāvējos pie raksturīgākajiem, lai parādītu, ka nekādas globālās problēmas netika cilātas. Neviens no runātājiem neizteicās, ka vajadzīgas kardinalas pārmaiņas darbā, lai uzņēmums varētu strādāt normāli, tika izvirzītas minimālas prasības. Ļoti pieticīgas. Strādnieki labi zina, ka firma diendienā risina jautājumus, kas vērsti uz fabrikas kapitālo rekonstrukciju, kur jāpārvar gan resoru barjeras, gan vecās birokrātiskās instances, rutīna un citi nesenās pagātnes mākstīgi izveidotie šķēršļi. Strādnieki tic, ka viss tiks pārvarēts un fabrika atdzims. Tā savā tagadējā izskatā pastāv vairāk par trim desmitiem gadu — kopš 1955. gada. Bet viņi nevar samierināties ar tiem trūkumiem un paviršībām, kas radušās pašu vainas dēļ var tikai piekrist Vladimira Starovoitova un citu domām: «Ne viens pie tā, ka mums ir tādas likstas, nav vainīgs, neviens cits mūsu vietā arī neko nelabos.»

Sapulcē piedalījās un runāja agrofīrmas ģenerāldirektors Romualds Kavinskis. Viņš atgādināja, ka tie jautājumi, kas tiek cilāti, ir jau veci un iesūtījuši. Pārāk daudz tiek trokšņots par pārkārtošanos, par strādāšanu pa jaunam, bet maz darīts. Gluži kā kad mežam uzbrāžas vējš: augšā galotnes šalc, bet

apakšā — viss klusu. Direktorāta apspriedēs bieži vien izvēršas asa domu apmaiņa, arī attiecībā uz lina fabriku, bet te, kā izrādās, viss rit pa vecam. Patiešām, vajadzīga īsta varonība, lai šādos apstākļos cilvēki varētu strādāt.

Agrofīrmas vadība lina fabrikai piešķirusi īpašu vērtību. Tiks darīts viss, lai uzlabotu vadību, ja nepieciešams, veicot arī organizatoriskus pasākumus. Pārkārtošanās šalkām jāiziet līdz dzīlēm, līdz visiem cehiem, maiņām, katra cilvēka apziņai un rīcībai. Ne vairs laika strādāt pa vecam, ne arī tiesību. Bez kapitāliem ieguldījumiem, tikai ar elementāras kārtības ieviešanu, fabrika var panākt daudz. Spilgts piemērs tam ir cietes rūpnīca. Sākoties sezonai, uz šejieni apvienība «Rīgas balzāms», agrākais tās saimnieks, strādniekus veda no Rīgas, bet arī tad maz bija kārtības. Tagad darbs precīzi organizēts maiņās, nodrošināta izejvielu — kartupeļu saglabāšana, par tikpat pieticīgām summām veikts sagatavošanās darbs kārtējai sezonai, kā lina fabrikā, bet cietes ražotāji uzņēmuši tādu tempus, kas ievērojami apsteidz siera rūpnīcu ar tās pārdomāti organizēto darbu, ar nostabilizējušos, mehānizēto un automatizēto ražošanu.

Tātad, lina fabrikai arī pieņemams šāds attīstības ceļš: vispirms elementāra kārtība visos cehos, pastāvīgas un efektīvas rūpes par izejvielu saglabāšanu, par strādnieku noskaņojuma pacelšanu, par viņu darba un sadzīves apstākļu uzlabošanu. Un šajā miniprogrammā pirmajā vietā izvirzītas rūpes par uzdevumu izpildi linkoptības produkcijas iepirkšanā no saimniecībām. Tiek gādāts, lai produkcija, ko atsūta saimniecības, rastu objektīvu kvalitātes noteikšanu, lai saimniecībām ar kravu nenāktos vairākas reizes braukt turp un atpakaļ, kā tas bija agrāk. Šajā nolūkā veikti organizatoriskie pasākumi. Tagad dienas kārtībā kopā ar citiem aktuālajiem jautājumiem izvirzīta gādība par pieņemtās produkcijas saglabāšanu. Par to valsts izmaksājusi līdzekļus un nevienam nav tiesību pavisā attiekties pret valsts mantu. Fabrikas strādnieki īpašu uzmanību velta tam, lai pilnīgi tiktu izmantotas nojumes, kur uzglabāt saimniecību atsūtītos salmiņus un stiebrīņus, lai rūpīgi gatavotu stīpas.

Lai cilvēks ar visu sirdi, kā tam jābūt, varētu nodoties darbam, ar to vien, ka uzņēmumā tīrība un kārtība valdīs cehos, kā būs silti un mājīgi atpūtas telpās, būs kur izžāvēt darba drēbes, iekārta un darbgaldi būs parocīgi, strādās droši un ražīgi, vēl nepietiek. Ir jācenšas, lai strādniekam būtu labs dzīvoklis, lai viņš lietderīgi sev un sabiedrībai varētu pavadīt brīvo laiku — tādu mērķi izvirzījusi firma. Tās ietvaros darbojas kapitālās celtniecības nodaļa, kurā ir divas brigādes — lauku un pilsētas celtniecības, kuras ļoti lielu uzmanību pievērš tieši dzīvokļu celtniecībai. Paredzēts, ka lina fabrikas strādniekiem tiks uzbūvēta dzīvojamā māja (iesniegti 18 dzīvokļu pieprasījumi) tiks celti bērnu dārzi.

Agrofīrmas un fabrikas vadība atbildēja uz daudziem strādnieku jautājumiem, sapulcēs gaita krāsainā videopierakstā tiks saglabāta zinātniski tehniskās informācijas centra videotēka.

Antons RANCĀNS

Attēlos: svētku brīža gaviļnieki — jaunie mūsu lielās Dzimtenes pilsoņi klausās sīrsnīgajos novēlējumos, kas viņiem tiek

veltīti; savu galveno dokumentu saņem Nina Orlova.

Erika DZEŅA teksts un foto

RĪT — MEŽU DARBINIEKU DIENA

Saglabājot zaļo bagātību

Mežs kā bagātība ir nepārvērtējams. Ne tikai koksne interesē cilvēkus, kam, profams, nav mazā nozīme, bet arī citas mantas, ko daba ar devīgu roku izbārsta pa koku aizņemtajām teritorijām — ogas, kam ir ārstnieciska vērtība, sēnes, rieksti. Bet mežs vēl ir arī zemes zaļās plaušas, mikroklimate veidotājs katrā noteiktā apvidū. Mūsu zaļais zelts mums dārgs arī tādēļ, ka tas ir lieliska atpūtas vieta, kur cilvēks pēc darba atgūst spēkus, ir mājvieta daudzajiem lielajiem un sīkajiem dzīvniekiem, kuri mums ir ne tikai medību fauna, bet arī cilvēka sabiedrotis.

Mežu platība kolhozā aizņem ap 1880 hektāriem, bet šajā

desmitgadē, laikā no 1987. līdz 1996. gadam, tai jāpieaug līdz 2240 hektāriem. Gaivenās izmantošanas cirtēm ik gadus tiek atvēlēts pa 7-8 hektāriem, tātad, lai saglabātos platību bilance un arī pieaugtu, jāiestāda koki līdz 1 hektāros un vairāk. Meža darbinieku un strādnieku rīcībā ir motorzāģi, viņiem paredzēts koku treilēšanas traktors TDT-55 «Oņezec», darbu veikšanai tiek apgādāti ar transportu. Plašākos atbildīgākos pasākumos pastāvīgajiem strādniekiem talkā iet arī citi kolhoznieki, skolu jaunatne.

Sveicot saimniecības mežu darbinieku kolektīvu viņu profesijas svētkos, novēlam arī turpmāk veiksmīgu enerģiju!

Aizsteigušies gadu desmiti, kopš pamati likti lina fabrikai. Daudz ūdens pa šo laiku aiztecējis Preiļupē, pie kuras izvietota šī uzņēmuma teritorija, daudz strādnieku un inženiertehnisko darbinieku te pārmainījies šajos gados, bet ir arī tādi, kuri palikuši un strādā vēl šobrīd. Viņi atceras, ar ko rūpnīca sākās, kur tika likti pirmie pamati ēkām, kad iesākta un pabeigta paša fabrikas korpusa celtniecība, pārdzīvojuši dažnedažādas grūtības un, par spīti visam, palikuši. Viņu vidū tie, kuriem drīz pienāks brīdis skatīties par pensionāriem, ir arī tie, kuri jau sasnieguši šo godu, bet no fabrikas prom nav spēruši ne soli.

Starp uzņēmuma darba veterā-

niem ir arī šie trīs mīstīšanas un kulstīšanas ceha pārstāvji: namdaris Terentijis Trifonovs — rūpnīcā nostrādājis 31 gadu, šķiedras šķīrotāja Jevdokija Nikolajeva — trīsdesmit gadus, un viņas darbavietā Fatina Ivanova, kura rūpnīcā kopš tās pirmās dienas — jau 33. gadu.

Citos cehos ir savi darba veterāni. Šiem pieredzējušajiem strādniekiem prasa padomu, uztic tādus darbus, kas prasa lielu rūpību un precizitāti, iemantotu ar ilgā darba pieredzi. Par to viņiem velta lielu uzmanību, parāda cieņu.

Attēlā: T. Trifonovs, J. Nikolajeva un F. Ivanova pie sava ceha.

Labu slavu saimniecībā iemantojis Riebiņu fermas kolektīvs. Tam uzticēta jaunlopu aprūpe — gan ganāmpulka atražošanai audzējamās Latvijas brūno govju teles, gan arī nobarojamie jaunlopi. Kā vieni, tā otri aug un attīstās atbilstoši prasībām, tiek nodrošināti augsti dzīvsvara pieaugumi diennaktī. Tas tālab, ka

lopkopējas ir sastrādājušās, feicami pilda savus pienākumus, speciālistu norādījumus. Viņām nevajaga brigadiera pamudinājumu un atgādinājumu — pašas ar visu lieliski tiek galā, ja fermas brigadiera kādu brīdi nav uz vietas. Visu nosaka gadu gaitā iekrātās iemaņas un lielais čaklums. Teltišu labsajūta un attīstība

vasaras mēnešos atkarīga arī no gana — viņš ir uzdevumu augstums.

Attēlā: lopkopējas Juzefa Pūševa, Irīna Mičule, Pelageja Senkova, Nadežda Zabalujeva, Jelena Jerofejeva, fermas brigadieris Vasilij Cvetkovs un gans Fahraddins Mustafajevs.

Piens kļuvis treknāks

Ar Darba Sarkanā Karoga ordeni apbalvotajā kolhozā «Krasnij Oktjabrj» ir trīs fermas, kur izvietots pa trim govju grupām — Zabegi, Leiniški un Duntiški, divās novietnēs — pa četrām grupām: Baibās un Zasekos, divas lielfermas — Aizupieši un «Progress». Jaunākajā un modernākajā fermā — «Progress» — savukārt atsevišķi tiek izdalītas trīs grupas pa 25 govīm un astoņas — pa 50-55 govīm. Lielfermā Aizupiešos ir astoņas grupas, katrai slaucējai uzticēts līdz pussimtam govju. Pa 45 govīm vidēji ir Baibu un Zaseku fermu slaucējam, bet pārejo — «mazo fermu» — līdz 30 govīm. Saimniecībā tur gan melnraibās govīs, gan arī Latvijas brūnās produktīvi netiek dalītas atsevišķi, kaut gan melnraibajām izslaukumi ir lielāki. Taču tām vajadzīga lielāka aprūpe, lielāka uzmanība, vairāk darba. Saimniecības pieredze liecina, ka arī vietējās, bet izkoptās Latvijas brūnās šķirnes govīs neko daudz

piena devībā neatpaliek no importa govīm. Kā jau minēts, pēc skaita vienādas ir Aizupiešu lielfermas un «Progress-2» novietņu grupas, pirmajā ir ap 390 govīm, otrajā — 430. Aizupiešos vidēji no vienas govīs šā gada astoņos mēnešos iegūts pa 3638 kilogramiem, pieaugums, salīdzinot ar 1986. gadu ir 47 kilogrami, «Progress-2» attiecīgi 4030 un 162 kilogrami. Līdzīgi varētu salīdzināt arī citas novietnes.

Saskaņā ar šī gada dažām īpatnībām (govju pārgrupēšana, vēlā atnešanās, ganāmpulka atveļošanas pasākumi u. c.) izslaukumi dažās grupās samazinājušies, citur pieauguši, bet ne strauji. Taču viens ir kopīgs visām novietnēm — audzis tauku saturs pienā. Tā ir laba pazīme, liecina, ka arī slaucēju kolektīvs uzsācis pārkārtoties, vairāk uzmanības veltā kvalitātei, bet lieki nedzenas pēc kvantitātes.

Reizē ar citām rajona saimniecībām, kolhozs piedalās pasākumā,

lai ražotu vairāk sierašanai noderīga piena, līdz ar to izvērsās cīņa par oļbaltumvielām bagātāka produkta ieguvu.

Gādība par kvalitātes uzlabošanu saimniecības mērogā vislielākā ir Zaseku fermā. Te, salīdzinot ar iepriekšējo gadu, piena tauku saturs palielināts par 0,33 procentiem, bija 3,78, tagad ir jau 4,12 procenti. Aizupiešu lielfermā pērn bija augstākais šis rādītājs — 3,89 procenti, šogad ir 4,06 procenti — par 0,17 cēlies. Par 0,15 procentiem piens treknāks kļuvis Leinišku fermā — no 3,7 pieaudzis līdz 3,85 procentiem. Par vienādu rezultātu — 0,14 procentiem — pakāpušās divas fermas — Baibu (no 3,76 līdz 3,9 procentiem) un Zabegu (no 3,74 līdz 3,88 procentiem). Lielfermā «Progress» visās grupās šis kāpums ir 0,06 procenti (no 3,78 līdz 3,84 procentiem), un Duntiškos — 0,03 — no 3,85 līdz 3,88 procentiem.

Juris KAUSA

PIEDĀVĀ «GRĀMATA PA PASTU»

Daudziem mūsu agrofirmas darbiniekiem mājās ir bibliotēkas, tās ne- mērtīgi paplašinās. Bet ne vienmēr un ne tik viegli var tikt pie labas un interesantas grāmatas, jo ne vienmēr ir iespēja gadīties pilsētā, kad veik- kalā tā parādījusies. Un te lieti no- der grāmatnīcas «Grāmata pa pastu» pakalpojumi. Tā darbojas jau kriē- nu laiku, un daudzi labi zina ad- resi Rīgā, Kvēles ielā 15. Lai sa- ņemtu iepatikušos grāmatu, pietiek izgriezt no laikraksta «Cīņa» kupo- nu, kad tas tur parādās, uz aizsū- tīt, atzīmējot vajadzīgo eksemplāru skaitu.

Mūsu rīcībā ir grāmatnīcas atsū- tītie izdevniecību «Zinātne» un «Liesma» tematiskie plāni grāmatu izdošanai 1988. gadā, pēc tiem iespē- jams pieteikt daudz interesantu iz- devumu, ko ar uzliktu pēcmaksu grāmatnīca piegādās uz vietējo pas- tu.

Sevišķi bagāts un iepriecinošs ir izdevniecības «Zinātne» plāns. Tajā ietvertas grāmatas par dialektiskā un vēsturiskā materiālisma jautājumiem, vēsturi (piemēram, ilustrēts izdevums «Latvijas PSR Vēstures un kultūras pieminekļu aizsardzība un izmantošana» un citas grāmatas), arheoloģiju (piemēram, no S. Cat- reži grāmatas «Balti un ārieši. Vēst- ules» uzziņasin par baltu dainu radniecību ar senās Indijas vēdām). Tāpat izdevniecība laidīs klajā grā- matas par ekonomiku, demogrāfiju, sociālistisko sacensību, padomju valststiesībām, kibernetiku, semioti-

ku, informātiku, fiziku, ķīmijas zi- nātnēm, derīgajiem izrakteņiem, bioloģijas zinātnēm, botāniku, zoolo- ģiju, tehniku, metalurģiju un citām nozarēm. Plaši pārstāvēta lauksaim- niecība ar tās nozarēm, medicīnas zinātnes. Nodaļā «Fiziskā kultūra» iznāks K. Kupera grāmata «Jaunā aerobika», bibliogrāfiskie līdzekļi par LPSR ZA akadēmiķiem B. Be- ķeru, R. Kārķiņu. Valodniecības jomā iekļātas 11 grāmatas, arhi- tektūras pieminekļiem veltīta G. Erdmaņa grāmata «Kurzemes vi- duslaiku pilsis», tēlotājas mākslas no- daļā interesi izraisa A. Alsupes «Tautas lietīšķā māksla Latvijas PSR».

Labus jaunumus piedāvā arī «Zvaigzne» — filozofijas vēsturē, es- tētiskā, ekonomikā, padomju darba tiesībās, mācība par zinātni, mate- mātiku, ķīmijas zinātnēs, pārtikas rūpniecībā un citās nozarēs, arī lauk- saimniecībā, medicīnas zinātnēs, sportā, pedagogijā. Pedagoģijā tiks izdotas grāmatas par audzināšanas problēmām, mācību literatūra. Izzi- ņas literatūras klāstā paredzētas vairākas grāmatas no sērijas «Tava nākamā profesija» (celtnieks, skolo- tājs, ķīmisko iekārtu operators), tā- pat arī I. Grases «Iši par mākslu», J. Bērziņa «Pionieru ceļvedis», R. Treja «Skolēniem par padomju varas nodibināšanu Latvijā», L. Si- koruka «Fizika mazajiem» un dau- dzas citas.

Tiek piedāvāti mūzikas izdevumi, kalendāri.

Legenda vai īstenība

...Dzīvoja tik daiļa meitene, ka slava par viņas skaistumu bija zināma visā lībiešu zemē. Viņu sauca par Maiju — to zināja tikai tuvie cilvēki, bet visi citi devēja par Turaidas Rozi. Meite- nei bija 19 gadi, viņa bija sade- rināta — izredzētais bija kāds brāšis jauneklis.

Lībiešu plaukstošajā zemē iebra- ka zviedri. Kāds no virsniekiem ieraudzīja Maiju, gribēja to iegūt ar varu. Bet meitene nepadevās, palika uzticīga savam izredzētajam. Jaunais zviedrs ar viņu satikās netālu no Gūtmaņa alas, un tajā notika izskaidrošanās. Meitenei ap kaklu bija lakats, viņa no tā nešķīrās. Kad pāridarītājs nopra- sija, kāpēc tik cieši tur šo lakatu, meitene sadomāja viltību: «Tas ir brīnumlakats, ja tas man uz pleciem, tad nekāds zobena cirtiens nekaitēs».

Cik bija spēka, viņa atvairīja uzbāzīgo svešinieku, bet tas ne par ko negribēja atkāpties no tik daiļas jaunavas. Redzēdama, ka glābina nav, vēlēdamās uz visiem laikiem palikt uzticīga savam izredzētajam, viņa uzstāja, lai sveš- zemju pielūdzējs izmēģina lakata maģisko spēku. Un tas cirta arī. Meitene bez dzīvības saļima pie strautiņa, kas iztek no alas.

Tāda ir šī jaukā legenda par skaisto mīlestību, par meitenes neuzveicamo uzticību. To neskaifā- mas reizes ir dzirdējuši visi, kas pabijuši Gaujas senlejā pie Gūtmaņa alas, vai kalnā pie Turaidas baznīcas, kur ir Turaidas Rozes kaps, jau daudzas paaudzes pirms mums un dzirdēs vēl arī pēc mums, ir sacerētas dziesmas par šo pašai izredzīgo mīlestību.

Turaidas Rozes kaps ir plašs paaugstinājums, izlikts ar tēstienu akmeņu blūkiem, virsū saauguši

vareni koki, un uz Gaujas pusī pie šī kapa ir plāksne ar iegravētu uzrakstu: Turaidas Roze 1601-1620.

Zviedri no Igaunijas puses Vidzemē ielauzās 1600. gadā karā ar Poliju: katra no šīm valstīm centās sagrābt vairāk zemju pie Baltijas jūras. Bet Rīgu karaļa Gustava II Adolfa vadībā ieņēma tikai 1621. gadā. Un tā gandrīz simts gadu Vidzeme bija Zviedri- jas kolonija.

Kādā no senākām dziesmām figurē arī poļu jaunā virsnieka vārds. Bet tas nevarēja būt, jo ap šo laiku īpašumi starp karo- jošajām pusēm — Poliju un Zviedriju jau bija sadalīti: Zviedri- ja paturēja Vidzemi, kas vēlāk kļuva par tās «maizes klēti», bet Polija — Latgali. Varbūt tas ir pavadinājis uz domu, ka dzīvē nemaz tādas Maijas nav bijis, ka tā ir tikai skaista legenda. Lai, ar to vien jau pietiktu, lai šī teiksmainā meitene dzīvotu. Mūsu senču sacē- rētajās dainās allaž cildināta tīra, godīga un uzticīga mīlestība.

Bet ir arī dokumenti, kas apliecina Turaidas Maijas eksistē- šanu: 1620. gada tiesas sēdes protokolā par Maijas jeb Turai- das Rozes tragisko bojāeju minēts, ka iepriekšējā, tātad 1619. gadā, Turaidā no jauna uzcelta baznī- ca — neliela pēc izmēriem, tālab dēvēta par kapelu. Pēc aprakstiem — stipri līdzīga tagad pastāvo- šajai. Taču par tagadējās baznīcas celtniecību, pie kuras atrodas Rozes kaps, zināms, ka celtnie- cības organizētājs bijis Daniels Merķelis — kvēlā latviešu zem- nieku aizstāvja Garlība Merķeļa tēvs, cēlušī vietējie zemnieki un tāpēc pieskaitāma tautas celtniecī- bai.

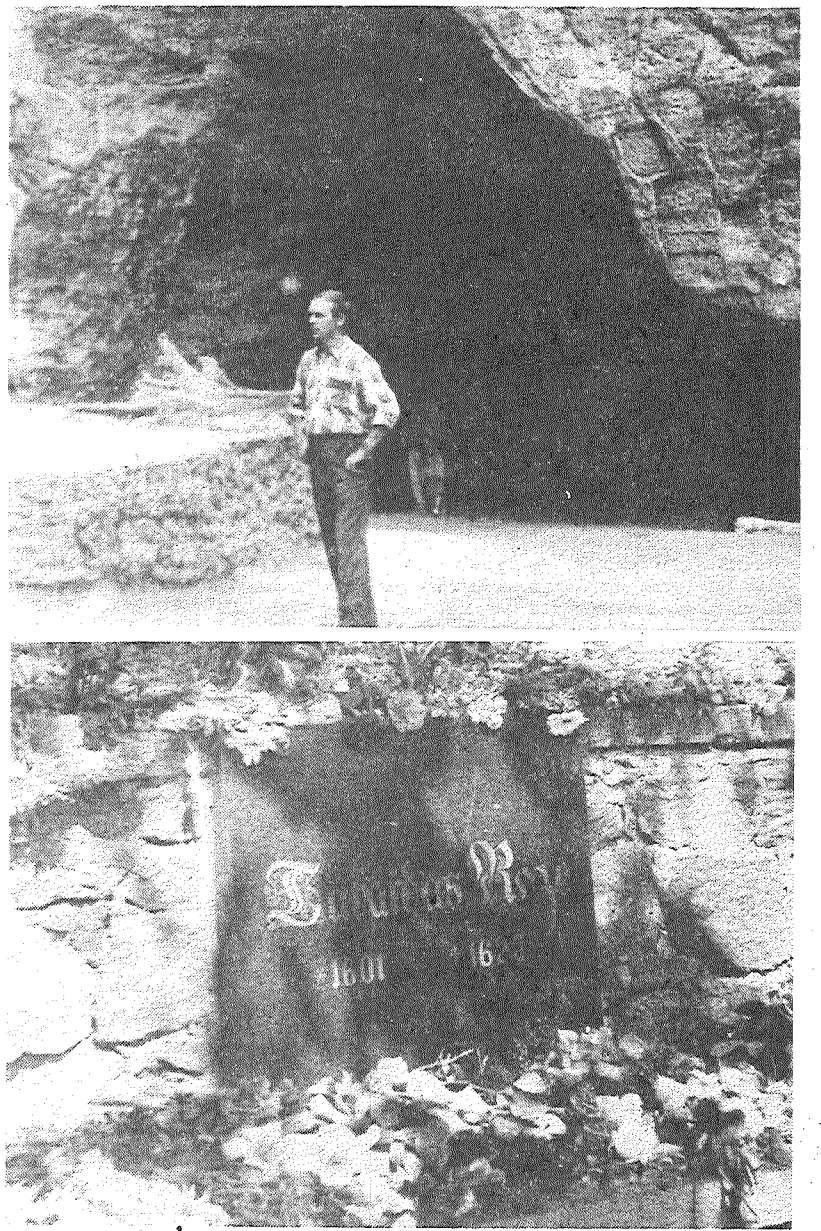
Kaps un baznīca veido vienotu ansambli, tas paceļas tālāk no

Gaujas, augstāk par Turaidas pili — paugurā. Pie Turaidas Rozes nāk jaunlaulātie, lai noliktu ziedus — lai arī jauno ģimeņu starpā valda tikpat kvēla un uzticīga mīlestība. Ziedu te ne- trūkst ne vasarā, ne ziemas spelgajā. Vasarā aug un zied arī iedēstītie uz kapa, tos kopj un audzē jaunas meitenes, bet līgavas noliek pie plāksnes.

Skaista ir tradīcija godā un cieņā turēt uzticīgu mīlestību. No šejienes atklājas Dainu kalna panorāma: mūsu tauta šajās, bet apjomīgajās, gleznainajās un iz- teiksmīgajās tautasdziesmās slavē meitenes tikumu un sievietes skaistumu, dziļas jūtas un dod padom- us tās saudzēt kā savu acuraugu.

Bet lejā Gūtmaņa alā nebeidzams no pazemes urdz strautiņš, bur- buļodams izlauz ceļu un aizsteidzas uz leju — pie Gaujas. Alas velnes izgreznotas ar seniem un jaunākiem «autogrāfiem» — vieni jau apauguši zaļām sūnām, citi svaigi — arī te sasaucās gadsimtu balsis. Senie uzraksti tiek aiz- sargāti kā viss, kas ir mūsu republikas lepnumā — Gaujas nacionālajā parkā, mūsdienu auto- grāfu atstājēji cenšas izraibināt smilšakmens atsegumus citās vie- tās. Apmeklētāju te netrūkst. Viens nāk, lai dzirdētu seno teiksmu, cits — lai papētītu uz- rakstus.

A. MEŽMALIS
Attēlos: pie Gūtmaņa alas, pa labi nedaudz tālāk sākas kāpu sistēma, kas uzved augstā kalnā. Pa tām kāpās pirms daudziem gadiem jaunā klases biedru barā, kā šodien to dara citi skolu audzēkņi, kāpās arī vēlāk un šķiet, ka šī stāvā taka augšup ir tikpat nemainīga kā sirmā Gūtmaņa ala, pie kuras tāpat var nofotografēties, nopirkf- kādu suvenīru; Turaidas Rozes kaps ēnā zem simtgadīgiem koki- em — arī uz šejieni atved jaunības dienu un brieduma gadu takas.

Galvenais monuments

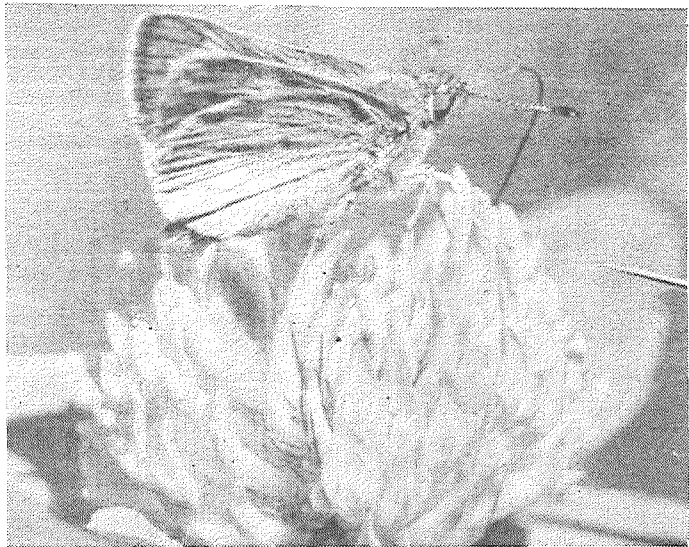
Tāds tagad izskafās Borodinas kaujas Galvenais monuments, kas atklāts gadadienas svinībās 6. septembrī (par celtniecību rakstījām 25. jūlijā).

Ari Latvijā ir «Zvaigžņu nams»

Divstāvu namu, kas atrodas Fridriha Candra ielā 1, šī gadsimta sākumā nopirka ārsts Artūrs Canders. Toreiz šo ielu Pārdaugavā sauca par Bārtas ielu. Māja bija vienkārša, pie tās pletās dārzs. Doktors pats izgatavoja projektu un pēc tā tika uzbūvēts otrs stāvs. Šajā namā piedzima ievērojamais zinātnieks, raķešu tehnikas pionieris, kura vārds uz mūžiem iegājis padomju kosmonautikas vēsturē. Dārzs

pie mājas bija pirmais poligons, kurā nākošais zinātnieks izdarīja savus izmēģinājumus.

Nupat nesēn, 10. septembrī, durvis vēra Latvijas PSR Vēstures muzeja Rīgas filiāle Fridriha Candra memoriālais muzejs. Zālē novietots viena no F. Candra ieteiktā kosmiskā kuģa variantiem modelis, kā arī daudz citu eksponātu, zinātnieka personiskās lietas.

Vajadzīgs tikai entuziasts, aizraušānās atradīsies

Visos laikrakstos — republikas un rajonu — plaši tiek reklamēti fotoaparāti, izceļot to labās īpašības. Tiesām, laba fotokamera ar maināmiem objektīviem un uzlietamajiem riņķiem ir ļoti interesants rīks, ar ko padarīt aizraujošu atpūtu. Materiālie ieguldījumi par kameras ar parasto objektīvu, teleobjektīvu un platleņķa objektīvu, kā arī uzlietamo riņķu iegādei nav mazie, bet tie atdodas ar morālo gandarījumu, ko saņem par izdevušos attēlu.

Ne mazāk interesantas par tām ir fotomedības, kad aparatam uzliktis teleobjektīvs — ar mieru un pacietību mājās var pārņemt ne mazumu interesantu trofeju, ko draugi un paziņas apbrīnos pat vairāk par krāšņiem ragiem. Un kādus interesantus atklājumus sagādā tā sauktās fotomakromedības — ielūkošanās kukaiņu pasaulē. Tam vajadzīgi maināmie riņķi un arī daudz pacietības.

Šie darbi pieder Boļeslavam Kivleniekam. Vai nav skaisti? Uz viena un tā paša zieda pamieloties ierodas taurēnis un kamene. Māki tikai gaidīt un uztvert īsto momentu, kad nospieš fotoaparāta slēdzi. Un mirklis no milzīgās, apkārt kūsājošās dzīves ir tavš.

B. Kivlenieks mūsu agrofīrmā ir aktīvs sportists, labi veic savus darba uzdevumus, bet šis klusās un nevienai dzīvai būtnī ļaunu nenodarošās medības ir skaists viņa vaļasprieks.

Ventilators 7

PAGALMS UN... AIZPAGALME

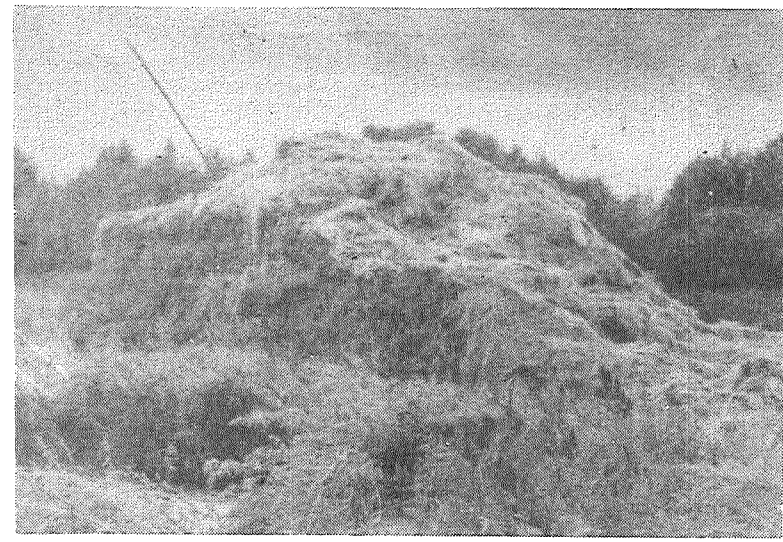
Pagalms ir mājas un visu, kas tajā mīt, dzīves spogulis. Ja saposts un sakārtots — tad, cepuri nost! Bet savādākos gadījumos... Šoreiz tālu neiesim, paventilēsim šē pat linu fabrikas pagalmu un to, kas aiz tā. Tātad — aizpagalmi.

Pievērsīsim acis uz to, ka te gar ceļa malu stāv ogļu kaudzes, kas tur pie ražošanas ēkām mēfājas lūžņi, materiāli. Tādas mantas var redzēt arī pie citiem uzņēmumiem Preiļos — kāpēc lai fabrika ar saņemtību, sacīsim, ja tāda būtu, durtos acis uz kopīgā fona?

Lai tas paliek pagaidām. Ventilators devās pāri pagalmam, tieši uz aizpagalmi, jo tur redzēja ko interesantāku. Teritorijas pašā nomalē rudens lietū rēgojas pa pusei izjaukta stīpa. Daļa stiebriņu paņemta, bet pārējie atstāti dieva, tas ir, rudens nokrišņu ziņā.

Stiebrī vēl izskatā balti — nav gauži samelnējuši. Ventilators paņēma šķipsnu un paburzīja — vēl jau šķiedra arī netrūkst pušu. Acīmredzot, izvīrziņš uzdevums, lai tas notiktu — kļūtu nederīga. Kā tie stāpini, kas ieauguši nezālēs: tur pat pakulas vairs neiznāk. Vieni vēl spītīgi turas stāteniski, bet citi jau bezcerīgi guļ uz zemes.

— Kas tad ir šie linu stiebrī aizpagalmē? — pats sev prasa Ventilators un atbild: — Bezsaimnieciskuma izcils paraugs. Tie izmaksājuši bargu naudu. Saimniecībā iegādājās sēklas, tās kaisīja zemē, kopa un audzēja sējumus, novāca un gatavoja pārstrādei, ražu veda uz fabriku. Cik tur netika ieguldīts rūpju, cik līdzekļu. Daļu valsts atlīdzināja, samaksājot par piegādāto daudzumu. Bet kas var apmaksāt morālos zaudējumus, kad linkopji, tagad vedot jauno ražu, raugās uz šo ainavu?

— Bet tas vēl nav viss. Savu darbu ieguldījuši arī linu fabrikas strādnieki. Viņi taču Rrāva un veidoja stīpu, viņi mērcēja un izveda ap-

zāvāties stiebriņus, katru kūlīti stādīja rindā pie citiem. Un tas viss ir vējā. Kā viņiem diendienā, ejot savās gaitās pa fabrikas lielo pagalmu, skatīties uz šo posta ainavu?

Ventilators veltī lauzīja galvu, kas pie tā vainīgs. Kā vienmēr tādos gadījumos gali ir noslēpti ūdenī (to var izdarīt arī tajā, kas līst no debesīm), tomēr viņš vēl cer saņemt atbildi, kad šajā aizpagalmē būs ieviesta kārtība, novākti bezsaimnieciskuma pieminekļi, lai nešokā saimniecību šoferus un ekspeditorus, kuri ierodas ar jaunām kravām.

A. PIKTAIS

STOP, ATBRAUCĀM!

No maniem autobusu satiksmes piedzīvojumiem

Sēžu tā viendien reisa autobusā. Kā parasti. Cilvēki nāk un ieņem vietas, bars jaunu meiteņu ekstravagantās tērpos ar ezīšiem uz galviņām un savādām astītēm pār blūzīšu apkaklēm izspurdz pa gados vecāku cilvēku roku apašām un manīgi aizņem sēdvietas, bet vecas tantīņas paliek stāvošas. Vārdu sakot, viss rit pa parastām slīdēm.

Labi iekārtojās sēdekļos, ieņēmušas ērtākas pozas, meitenes sāk savas valodas. Tik skaļi, it kā ne tikai autobusā, bet visā plašā apkārtnē būtu vienīgās vien. Un pēc katra vārda atskan smieklu šaltis.

... — tad nu dodieties līdz Zeimuliem, tur pāris pieturas uz Zarjas pusi — mēs gaidīsim. Hi-hi-hi!

— Vai šie arī būs? Hi-hi-hā!

— Gaidi! Vai tur vismaz kāds viens kniebējs ir! Hi-hi-ho!

— Būs kā toreiz. Hihih! Šis vēl

grib padarboties, bet šī — ar joni drēbes nost! Hi-hi-hū!

Un tādā garā tā tālāk. Šo mēlošanu dzirdot, gribas ātrāk tikt ūdenī un nomazgāties. Un kļūst skaids, ka šīs spožās drēbes viņām mazgā mamas, pašas prot tikai traipīt.

Kāpēc nenorāt, kāpēc neaizrādīt? Klausies tālāk. Ar to norāšanu ir tā, ka kaunu vien vari piedzīvot. Saņemsi tik izmeklētu prešparu, ka ausis tvīks un nebūsi laimīgs, bildis vārdu.

Vakarpusē Preiļu virzienā brauc bariņš pušu. Viņiem ir jautri un skaļi apspriest Sirmā izdarības:

— Sirmāis gāja tur un darīja šīto, teica un izgrozījās šitā. Sirmāis tāds un šāds — tas tik ir zēns!

Pēc katrēm diviem trim vārdiem skan homēriski smieklis, katrs teiciens pastiprināts ar sulīgu epitetu. Un kāda nu pasažieriem neiztur: — Ko ālējaties kā mežoni! Vai jūs skolā tā māca?

Pusaudzī no neagaidītā norājienu uz mirkli aplūst. Autobusā iestājas klusums: nu ies vajā — paklu-

sām spriež pieredzējušākie braucēji. Bet laikam par tuvu pilsēta un jākāpj laukā, vēl nav viss izstāstīts par Sirmā pagājieniem, pusaudzī noliekas dzirdot aizrādījumu, turpina vēl skaļāk par iepriekšējo. Rājējas balss izskanējuši tukšnesī.

Bet ne vienmēr viss tik labi beidzas. Kāds sadzēries pusaudzis, norāts par vaļīgo uzvešanas, rāva vajā tādas neķītro vārdu tirādes, ka aizrādītājas (citā reizē un citā autobusā) seja sākumā nobālēja, vēlāk palika sarkanos plankumos. Tad cīnā devās citi. Pusaudzis vēl vairāk iekarsa. Brīnums, kur tik jaunos gados var samācīties tik daudz necenzējamu vārdu un izteicienu!

Tika palūgts šoferim apturēt autobusu un smirdīgo lamuvārdu mucu izsēdināt. Lai pāris desmit kilometrus līdz pilsētai paiet kājām, varbūt ko iemācīsies.

Un vai nebūtu tāpat jāpalīdz atvēsināt galvas šiem citiem akcelerātiem, kuri daudzās pa autobusiem. Viens pret baru nav karotājs, bet ja to dara visi, tad sekmes ir. Pēc tam tikai gribas nomazgāt rokas.

Benedikts KAULACIS

APSVEIKUMI

Dārgie MĀRĪTE VALAINE un ALBERT PLONI!

Šī var būt skaistākā no dienām, Kas mūžā bijušas un būs, Kad divas upes satiek vienā, Un vienā straumē tālāk plūst.

Z. Purvs

Agrofīrmās «Krasnij Oktjabrj» administrācija, partijas un komjaunatnes komitejas sveic Jūs, kopīgo dzīves ceļu uzsākot.

Lai gadi iet, to kustību mums nav lemts apstādināt, taču dzīvesprieku un gara možumu mēs ilgi varam saglabāt.

Cienījamā LEONTĪNA ZNOTIŅA! Sirmsnīgi sveicam Jūs lielajā jubilejā — dzīves 50 gados! Agrofīrmās «Krasnij Oktjabrj» administrācija, partijas, ar odbiedrību komitejas.

LĪDZJŪTĪBA

Tēva mīlestība gaišā, labā Uz mūžiem sirdī saglabāsies.

A. Nikitins

Izsakām dziļu līdzjūtību Natālijai Ūsānei sakarā ar tēva

nāvi. Agrofīrmās «Krasnij Oktjabrj» administrācija un sabiedriskās organizācijas

Redaktors A. RANCĀNS

LASĪTĀJ, NEAIZMIRSTI, KA LĪDZ PARAKSTĪŠANAS UZ «JAUNO CEĻU» NOSLĒGUMAM ATLIKUSĀS 42 DIENAS.

JAUNAIS CEĻŠ

Laikraksts «Jaunais ceļš» («Новый путь») iznāk 1 reizi nedēļā latviešu un krievu valodā sestdienās. Fotosalikums.

Redakcijas adrese: 228273 Preiļu rajona Riebiņu ciemā, agrofirma «Krasnij Oktjabrj». Telefoni — redaktoram 56652. Nodaļu vadītājiem — 56732.

Met. 114) Pasūt. 6303

Iespēsts Latvijas PSR Valsts izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības lietu komitejas Daugavpils tipogrāfijā. Formāts — 1 nosacīta iespiedloksne.